

Endringsforslag mellem første og anden Behandling, hvorved dette kan blive rettet, f. Ex. ved at „indgivbet“ bliver forandret til „indleveret“, eller, hvad der maaskee allerførst og bestemtest vilde klare Sagen, at Ordet „til“ bliver forandret til „igjennem“. Der kunde maaskee være dem, som helst vilde slaage sig til No ved § 1, som den lyder, idet de nepos vilde gjøre en Adskillelse mellem Ansøgninger, der gaae til Embedsmænd og kommunale Autoriteter, og saadanne, som gaae til Kongen, og alene vilde indrømme Nødvigheden af Lovens Betydning for de første. Jeg seer imidlertid ingen Grund til at gjøre en saadan Adskillelse; jeg maaskee ønske, at Loven ogsaa kommer til at angaae Ansøgninger, som indgives til Kongen, og jeg skal derfor søge at foranledige en Retteelse mellem Sagens første og anden Behandling.

Beskrivelse: Jeg er ogsaa blandt dem, som ere ganske klare med sig selv om at vilde stemme for Loven, saaledes som den foreligger. Det forekommer mig, at den Hindring, der ligger til Grund for den høitærede Justitsministers Bemærkninger, ikke er tilstede under Forholdene i Livet. Jeg troer, at naar det skulde overlades ad administrativ Veie at bedømme, hvorvidt Erklæringer til Ansøgninger eller Klager skulle meddeles af vedkommende Embedsmand eller kommunale Autoritet, eller ikke, vilde det under Livets almindelige Forhold være uden Betydning, om der udgik en saadan ministeriel Tilkendegivelse eller ikke. Thi Vedkommende, der ønskede Erklæringerne, vilde vist ofte have en stærk Tvivl, om der ikke blev tilbageholdt Oplysninger, fordi vedkommende Autoritet ikke ønskede at give dem. Naar Forholdene tages saaledes, som de i Virkeligheden ere, troer jeg, at en Lov saaledes, som den her foreligger, vil styrke det gode Forhold, som bør være tilstede mellem Autoriteterne og Folket. Det ligger i Sagens Natur, at i det Dieblis, der forlanges af en Embedsmand, at han skal give Oplysninger om Erklæringer, saa bliver han betænkelig ved at affatte dem. Men paa den anden Side svinder Betænkligheden i betydelig Grad, fordi, naar det oplyses, bliver det klart, at de Vedkommende, der kunne være tilbøjelige til at nægte et eller andet Andragende

fra Personer, som ikke bør komme i Betragtning, vilde blive støttede i deres Erkjendelse heraf, og denne Erkjendelse vil komme til at bevirke, at Embedsmanden handler efter sin fuldkomne Overbeviisning. Det er især, hvad de juridiske Embedsmænd og de kommunale Autoriteter angaaer, at jeg troer, at vi skulle virke til at bringe det ud af det Forhold, at man ikke tør tale reent og aabent ud. Jeg troer, at dette vilde styrke den gjensidige Tillid, og det vilde være overordentlig vigtigt at gjøre, hvad vi formaae, for at bringe det tilveie. Naar Forslaget først bliver til Lov, troer jeg, at man vil see Sagen fra en meget naturligere Side, og jeg er vis paa, at Mange, som nu ønske Loven og tænke, at naar den kom ud, skulle de rigtigt være om sig og faae at vide, hvorfor de ikke have faaet det eller det, naar Loven kom ud, trygt vilde stole paa, at Erklæringerne ere overeensstemmende med Ret og Billighed. Jeg kjenner Folk, der altid uden Sky udtale deres Anskuelser, skjøndt de vide, at det kan være til stor Skade for Vedkommende, men jeg har ikke erfaret Andet, end at de, der gjøre dette, vinde i Agtelse og Tillid, og jeg er vis paa, at det Samme vil finde Sted med Hensyn til Embedsmænd og Autoriteter.

Justitsministeren: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gjøre i Anledning af nogle Ytringer under denne Sags Behandling. Den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) hittede, at man dog i alt Fald maatte indrømme den Lovgivende Magt Indflydelse paa Administrationens Forhold. Det er ganske vist sandt, men jeg troer, at Grændsen for den lovgivende Magt og Administrationens Myndighed ikke saaledes kan afpæles ved aldeles bestemte Regler. Det kommer altsaa an paa i dette Tilfælde, om Lovforslaget ikke gjør det paa en saadan Maade, at det overskrider Grændsen for det Territorium, hvor man bør lade Administrationen efter de af den anerkjendte Grundsætninger virke frit og uhindret. Den ærede 1ste Landstingsmand for 11te Kreds (Rosenvorn) bemærkede, at min Erindring ikke vilde kunne have nogen Indflydelse, fordi mine Ytringer gik ud paa alvorligt